

σένα, ὅσο σὲ καλοπιάνει, τόσο λωλαίνεσαι καὶ φρενιάζεις (ἀδρίζουνε = καθίστανται ἄδρά, σκληρύνονται).

γκρινιόξυλο τό, ἐνιαχ. *griṇiósulo* Μαθράκ. Ὁθων. Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ δασικὸν δένδρον Φιλλυρέα ἡ μεσαία (*Phillyrea media*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑλαιιδῶν (*Oleaceae*) ἐνθ' ἄν.: Τὸ *griṇiósulo* ποὺ ἔχει τσοὺ κήπους νὰ δὲ κόψετε Ὁθων. Ἀπάνω ἔς τὸ *griṇiósulo* πῆρε ἕκατσε ἕνας κατσούλης (= τὸ πτηνὸν ἐποψ) αὐτόθι. Συνών. ἀγλαβιτσιά, ἀγλανιδιά, ἀγριο-μυρτιά, γκρεουσάδι, γκρεουσάρι, γκρεο-οὔσι, ἐγλενιός, μερέτι, φελόκι, φιλλο-υριά, φλυτσάρι.

γκρινιόποδας ὁ, Ἀντίπαζ. Παξ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ μυριάποδον ζῷον Ἴουλος ὁ ἀμμόδης (*Iulus arenaceus*) ἐνθ' ἄν.: "Ὀντας σοῦ πορῇ τὸ δόντι, νὰ βγῆς ἔς τὸ κη-πάρι νὰ μαζώξης γκρινιόποδους, νὰν τσι κοπανίσσης καλὰ-καλὰ καὶ νὰν τσ' ἀποθώσσης ἀπάνω ἔς τὸ πονεμένο δόντι. Παξ. Συνών. βρωμοκουρσελίτσα, βρωμοῦ-σα, κουλουρίδα, μπουμπούλι τῆς νότιας, μυριόποδας, πολυπόδαρος, σαρανταπό-δαρος.

γκρινιοφαγιά ἡ, ἐνιαχ. *griṇiofagiá* Πελοπ. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκρίνια*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *γρίνα*, καὶ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. τρώγω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. γλωσσοφαγιά.

Παρατεταμένη *γκρίνια*: Ἡ γκρινιοφαγιά ρατίζει τὸ γυαλί. Συνών. *γκρίνια* 1, φαγούρα.

γκρινιοφάγος ὁ, ἐνιαχ. *griṇiofágos* Θεσσ. (Κρυόβρ. Σουαμν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκρίνια* καὶ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ μεμψίμοιρος ἐνθ' ἄν.: Μ' ἔφαγες μὴ τ' γκρίνια, γκρινιουφάη! Θεσσ. (Κρυόβρ.) Συνών. *γκρίνιάρης* 1.

γκρίντα ἡ, Α. Τραυλάντ., Ν. Ἑστ. 19(1936), 831 *grida* Ἰθάκ. Κέρκ. *grida* Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *grida* = κρυγή, φήμη, μομφή.

1) Φωνή Κέρκ. 2) Θρήνος Κέρκ. 2) Μεμψιμοιρία, ἔρις Κέρκ. (Ἀργυράδ.)—Α. Τραυλάντ., ἐνθ' ἄν.: "Ἐπεςε *grida* ἔς αὐτὸ τὸ σπῖτι, σὰν ἀφορεσμός Κέρκ. (Ἀργυράδ.) "Ἀρχισε τὴ γκρίντα, νὰ τὴν πάω ἔς τὸ Παρίσι... Α. Τραυλάντ., ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. καὶ παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. *Gridas* Κεφαλλ.

γκρινιάνι τό, ἐνιαχ. *griṇiáni* Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκρίντα*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *γρίδα*.

Ὁνειδισμός: Τοῦ ἔδωκα ἕνα γκρινιάνι.

γκριντανίζω ἐνιαχ. *griṇitánizō* Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκρίντα*.

Ὁνειδίζω, ἀποπαίρνω.

γκρίτσανος ὁ, ἐνιαχ. *griṇítsanos* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *gri-τσανος* Ἡπ. (Ἰωάνν.) *γκρίτσανος* Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Λέξις πεποιημένη.

Δοκὸς εὐθεῖα στριζομένη ἐπὶ πασσάλου καθέτου ἢ ἐπὶ ὑψώματος ἐκ λίθων καὶ χρησιμεύουσα ὡς παιδιὰ ἐνθ' ἄν.: *Πιδιά, πιδιά, παίζουμε γκρίτσανου*; Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. *ζυγογύρα*, *τραμπάλα*.

γκρόπα ἡ, Εὔβ. (Γραμπ.) Ἡπ. (Κόνιτς. Πηγιάδ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) *γκρόμπα* Ἡπ. (Κοκκιν.) *κρόμπα* Πελοπ. (Τεγ.) *γρόπα* Ἡπ. (Δρόβιν.) *γρόμπα* Ἡπ. (Τσαμάντ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. *grob* = λάκκος, τάφος διὰ τοῦ συνών. Ἀλβαν. *grope-a*. Πβ. καὶ Κουτσοβλαχ. *grope-a*.

1) Κοίλωμα γῆς, λάκκος Εὔβ. (Γραμπ.) Ἡπ. (Κοκκιν. Κόνιτς. Τσαμάντ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) 2) Ὀπή Ἡπ. (Δρόβιν.) 3) Τάφος Πελοπ. (Τεγ.) 2) Μικρὸν ἄδενδρον κοίλωμα ἐντὸς δάσους κατ'ἀλλήλων πρὸς βοσκὴν ἢ διανυκτέ-ρευσιν αἰγοπροβάτων Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γκρόπας* Ἀθῆν. Ἡπ. (Πέρδικ.) Θεσσ. (Λάκ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Γκρόπα* Ἀττικ. Εὔβ. (Γραμπ.) Πελοπ. (Γορτυν. Καλά-βρυτ. Κοπιν.) Στερελλ. (Μαλεσ.) *Γκρόμπα* Ἡπ. (Δωδών. Τσαμάντ. Φιλιάτ.) Μακεδ. (Βόιον) *Γρόπα* Πελοπ. (Πάτρ.) *Κρόμπα* Πελοπ. (Τεγ.) *Γκρόπες* Ἡπ. (Ἑλληνικ. Χουλιαρ.) Πελοπ. (Μαντίν.) *Γκρόπις* Θεσσ. (Τρίκλ.) *Γκρόμπις* Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Καστορ.) *Γρόπες* Ἡπ.

γκρότα ἡ, ἐνιαχ. *grotta* Θῆρ. Καλαβρ. (Ροχούδ. Χω-ρίο Βουν.) Νάξ. *γρότα* Ἀντίπαζ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Μαθράκ. Νάξ. (Φιλότ.) Ὁθων. Παξ. Πελοπ. (Μάν.) *γρότ-θα* Ἀστυπ. *γροῦτα* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *grotta* = σπήλαιον. Ὁ τύπ. *γρότα* καὶ εἰς A. Delatte, *Portul. grecs* (15ου-16ου αἰ.), σ. 353: «ὡσὰν γυρίσσης τὴν πούντα καὶ ἀγνάντια τὴ γρόττα τὴ με-γάλη, εἶναι ἡ βίγλα». Πβ. καὶ Βυζαντ. τύπ. *γκροῦττα* εἰς ἐγγρ. τοῦ 12ου αἰ. «ἄχρι εἰς τὴν γροῦτταν τοῦ Σουμέτη» εἰς S. Cusa, *Diplomi*, σ. 555.

1) Σπήλαιον Ἀντίπαζ. Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν.) Μαθράκ. Νάξ. Ὁθων. Παξ.: Τὸν εὔρηκε σὲ μιὰ γρότα σγουλωμένο (= χωμένον) Ὁθων. *Πιλιό παρ'κάτω* εἶναι μιὰ γρότα μικροστή καὶ ὁδὸς εἶναι βαροκαιριές, γιο-μώζει ἀπὸ τὰ πρόατα αὐτόθι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γρότα* Νάξ. (Βόθρ. κ.ά.) 2) Πετρώδης καὶ σπηλαιώδης τόπος Νάξ. Πελοπ. (Μάν.): Εἶναι ἀπάνω σὲ γρότα χτισμένο τὸ σπῖτι Νάξ. Τὸ χωράφι εἶναι γρότα αὐτόθι. 3) Σπηλαιώδες κοίλωμα βράχου χρησι-μοποιούμενον ὡς πρόχειρος καλύβη ἀγροφύλακος Θῆρ.: "Ἐνας γέρος εἶχε ἕναν ἀβέλι καὶ τὸ βρόδυ ἠπῆαινε καὶ τὸ φύλαε σὲ μιὰν γρότα (ἐκ παρχιμυθ.) 2) Μικρὸν κοίλωμα γῆς σχηματιζόμενον κυρίως ἐκ τῆς ροῆς ὕδατος, βροχῆς κλπ. εἰς τοὺς δρόμους κ.ά. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Φιλότ.): Μὲ τὴ *βλημμύρα* ἐγενήκανε οἱ δρόμοι ὅλο γρότες καὶ δὲ βορεῖ νὰ πορπατήξῃ κιάνεις τὴ νύχτα, μόνο πολέμῳ νὰ σκοτωθῇ Σητ.

γλαγλάκια ἄκλ. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

Εἰς τὴν παιδικὴν γλῶσσιν, μετὰ τοῦ ρ. *κάρω*, λούζω, καθαρίζω: "Ἐλα νὰ σοῦ κάμω γλαγλάκια.

γλάδεμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γλάδεω*.

Ἡ ἐκθλιψίς ἐλαίου ἐξ ἐλαιῶν, καρύων καὶ λεπτοκαρύων.

